

PETRA LOUISE MURIS

LAAT HET LUK DICHT!

'Laat het luik dicht!'
Geschreven en geïllustreerd
door PetraLouise Muris
avonturen voorlees/ lees kinderboek 7+

© dit boek is wereldwijd auteursrechtelijk beschermd

bladzij	hoofdstuk
3	1 Hoi, we gaan weg!
7	2 Wat is er onder het luik?
10	3 Leugens.
14	4 Mijn vader is dik en heeft rood haar.
17	5 Monsters.
22	6 Is hier iemand?
26	7 Oenemeloen.
30	8 Oei, de kaarsen zijn opgebrand.
33	9 Amanda wordt alleen gelaten.
37	10 Dat was een dom avontuur!
40	11 Wie spijbelt krijgt straf.

HOOFDSTUK 1

HOI, WE GAAN WEG!

Meester Bjorn staat voor de klas, hij zegt:

‘kinderen, vandaag gaan wij niet rekenen maar gaan wij met de hoogste groepen naar een kasteel. We krijgen een rondleiding en horen welke edellieden er vroeger woonden.’

‘Hoi, we gaan weg!’ gillen de kinderen enthousiast.

‘Zijn daar ook zwaarden en harnassen meester?’ vraagt Wouter.

De meester antwoordt: ‘ik ben er nooit eerder geweest maar ik neem aan van wel. Meester Arnoud van groep acht heeft een foldertje met informatie erin, ga die maar even halen Wouter, dan kan ik eruit vertellen.’

Wouter loopt blij zijn klas uit en klopt op de deur van meester Arnoud’s klas. Groep acht is nogal rumoerig, daarom hoort de meester het geklop niet. Wouter loopt de klas in. De kinderen worden plots rustig als hij binnen staat.

‘Zo man, wat wil jij van ons,’ plaagt de meester: ‘ben jij soms een roofridder die zomaar ons kasteel binnenwandelt?’

De klas buldert het uit. Zij vinden hun meester grappig en zijn heel blij dat zij uitgaan.

Wouter lacht verlegen: ‘ik kom voor het foldertje van het kasteel. Onze meester wil eruit vertellen.’

‘Zeg maar tegen jouw meester dat het foldertje net door juffrouw Lotte is gehaald. Sorry, ik heb het niet.’

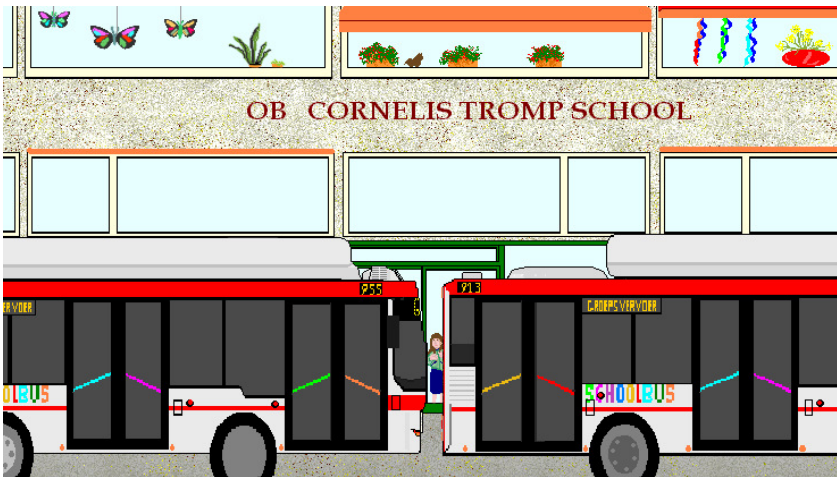
Als Wouter zijn klas binnenkomt zonder foldertje, zegt zijn meester: 'ach, het geeft niet.'

Wouter gaat zitten.

Na een tijdje kijkt meester Bjorn op zijn horloge, hij vraagt: 'Wilma, wil jij even kijken of de bussen er al staan?'

'Mag Amanda ook mee,' vraagt Wilma: 'want zij is mijn beste vriendin.'

'Kun jij niet alleen? Vast wel! Zo niet, kies ik een ander.' zegt haar meester streng. Wilma rent de klas uit naar de uitgang. Zij ziet dat de bussen keurig geparkeerd staan en dat de chauffeurs met elkaar kletsen.

'Hoera, de bussen zijn er al!' denkt zij en rent snel naar haar klas terug.

'Ze zijn er meester!' hijgt zij.

'Goed kinderen, we trekken allemaal onze jassen aan en lopen dan rustig naar de tweede bus. De tweede bus, horen jullie dat goed? Niet gillen in de gang!'

Alle veertig kinderen uit groep zeven doen vliegensvlug hun jassen aan en rennen gillend de school uit.

‘Wat had ik gezegd?’ Meester Bjorn kijkt boos.

‘Had ik niet gezegd dat jullie rustig moesten zijn? Zijn jullie nu een voorbeeld voor de andere groepen? Ik denk het niet hè? Nu staan jullie ook nog voor de verkeerde bus en onze altijd eigenwijze Amanda en Karel zijn zelfs al ingestapt. Kom er uit jullie! Wanneer leren jullie nu eens te luisteren! Als jullie vandaag lastig zijn krijgen jullie straf, horen jullie? Dit keer verpesten jullie de sfeer niet!’

Met domme gezichten van wij wisten het niet komen de twee kinderen de eerste bus uit. De anderen lachen hen uit omdat zij een standje krijgen en in de verkeerde bus zaten. De meester lacht alweer: ‘ha, ha, zo..., nu de juiste bus in. Onderweg krijsen wij niet, want dan word de chauffeur doof. Wij gaan zingen omdat hij daar beslist van houdt.’

‘Dus niet!’ roept de chauffeur die aan komt lopen: ‘ik hou niet van kinderen en ook niet van hun kattengejank. Ik zet wel een muziekje aan.’

De kinderen denken dat hij het meent, zij houden zich rustig, maar als de bus start en rustig wegrijd juichen zij allemaal. Uit de luidsprekers klinkt vrolijke muziek. Na vijf minuten jengelt de chauffeur erdoorheen. Het klinkt eerst als een loeiende koe en daarna als een miauwende kat in nood. Iedereen schatert het uit.

‘Oké als ik niet zingen kan, wie dan wel? Wie durft de microfoon te gebruiken? Wie durft het eerst?’

Amanda staat op en loopt naar de chauffeur.

‘Ik durf best.’ zegt zij.

Het is zo gezellig in de bus dat de tijd voorbij vliegt. Als de bus netjes voor het kasteel parkeert, plaagt de chauffeur: 'kindertjes, straks sta ik hier om drie uur, wees op tijd! Anders moeten jullie naar huis lopen. Prettige dag en tot straks!'

De kinderen stappen uit en vormen een rij voor de ingang van het kasteel. Groepen zes en acht staan er ook al. 'Komen jullie maar verder!' wenkt een aardige mevrouw: 'ik ben vanmorgen jullie gids en ga jullie van alles vertellen over dit kasteel en zijn bewoners.

Er is veel moois te zien, komen jullie maar achter mij aan.' 'Woonden hier bekende Nederlanders?' vraagt meester Bjorn.

'U weet vast wel iets over Floris de vijfde.

In onze geschiedenis is iets over hem geschreven.

'Woonde hij hier?' vraagt meester Bjorn.

'Ha, ha, nee. Hij heeft hier gevochten met de edellieden die hier woonden. Hij heeft veel vijanden gemaakt toen hij teveel macht kreeg.'

De gids vertelt maar Meester Bjorn is de enige die aandachtig naar haar luistert. Haar gesprek duurt te lang waardoor de kinderen zijn afgeleid, zij zien harnassen en zwaarden en schilden. Veel kinderen vragen zich af hoe het is om een ridder te zijn. In het kasteel hangen grote schilderijen en er zijn zeer oude meubelen. Zij vergapen zich aan de kaalheid van het kasteel en de stenen trappen en vragen zich af of er een verborgen ruimte is.

HOOFDSTUK 2

WAT IS ER ONDER HET LUIK?

‘Gaan wij nu naar beneden mevrouw?’ vraagt Karel, omdat hij onderaan een trap een duistere ruimte ziet.

De rondleidster ziet Karel naar beneden gluren.

‘Wacht even meneer,’ zegt zij tegen meeste Bjorn: ‘ik vertel zo verder. Ik moet even naar dat jongetje daar.’

Zij kijkt naar Karel en zegt: ‘het is niet de bedoeling dat wij naar beneden gaan, beneden wordt gewerkt.

Het was vroeger een kerker, nu ligt er pas een nieuwe vloer.

Binnenkort zal die ruimte verhuurd worden voor

feestpartijen. Je kunt daar dan ook lekker gaan eten. Luister

jongetje, ik zal Jos vragen of jullie mogen kijken, hij zal

vanmiddag jullie gids zijn. Heus, ik denk dat daar niets

bijzonders te zien is.’

‘Hi, hi,’ grinnikt Karel: ‘misschien spookt het daar wel, ik wil het zien.’

‘Als Jos het goed vindt, straks.’ beloofd de gids: ‘jullie gaan nu naar buiten om een boterham te eten. Op de binnenplaats staan de picknicktafels.’

Op de binnenplaats staan inderdaad picknicktafels maar die zijn allemaal bezet. Meester Bjorn moet de kinderen

verspreid indelen. Alleen Karel heeft geluk, hij mag samen met enkele klasgenootjes aan een tafel zitten.

Hij praat met Wouter en Amanda over de donkere ruimte beneden en fantaseert over enge dingen die daar kunnen zijn.

De pauze duurt een half uur dan worden de kinderen door hun leraren geroepen.

‘Zijn jullie er allemaal?’ twijfelt meester Bjorn: ‘waar zijn Karel en Amanda?’ Hij kijkt over de binnenplaats. ‘Zijn zij op het toilet?’ ‘Nee meester, zij zijn daar naar binnen gegaan.’ wijst Wouter.

‘Waarom luisteren die twee nooit! Nu moet ik ze laten zoeken. Vervelend hoor! Kom kinderen, wij gaan naar Jos, hij staat bij de ingang.’

Meester Bjorn loopt met zijn groep naar Jos, hij vertelt hem dat er twee kinderen naar binnen zijn gelopen.

‘Ik zal wel een paar mensen laten zoeken, maakt u zich geen zorgen.’ zegt Jos: ‘lopen jullie maar vast met mij mee. Jullie mogen voelen hoe zwaar een harnas is en we doen een ridderspel met nep paarden en nep lanssen.’

Ondertussen openen Karel en Amanda stiekem een luik in de donkere ruimte beneden. ‘Wat is hieronder?’

‘Wat moet dat!’ schreeuwt iemand onverwachts: ‘laat het luik dicht! Jullie moeten naar je groep!’

Karel en Amanda schrikken zich naar.

‘Wat doen jullie hier!’ zegt een man in het duister met een zaklantaarn.

‘We, we, we wilden zien... wat hieronder is.’ stamelt Amanda.

‘Er is beneden niets bijzonders te zien, het is daar gevaarlijk! Het is belachelijk dat jullie in het donker door een nog donkerder gat willen loeren. Ik moet daar nog alles opknappen. Hier komen jullie, opschieten een beetje! Waar is jullie groep? Bij wie zitten jullie?’

‘Bij m, meester Bjorn meneer.’ stottert Karel angstig. De grote dikke roodharige man schreeuwt: ‘wie mist er een paar apen? Annie, ben je daar?’

Gids Annie komt aanhollen.

‘Och, zijn die kinderen hier? We zochten ze overal. Hi, hi, en zij zijn zo dicht bij de uitgang. Ik hoorde ze niet en ik was zo dichtbij, sorry meneer Zeevast.’

Annie pakt de kinderen bij hun schouders en grinnikt: ‘meneer Zeevast is onze aannemer, hij knapt dit kasteel op. Dit kasteel moet meer geld gaan opbrengen. Maar..., wat deden jullie in de feestzaal? Die is nog lang niet af, jullie hadden je benen kunnen breken over de rommel daar.’

‘We hebben een luik ontdekt, leven er monsters beneden?’ vraagt Amanda nieuwsgierig.

‘In jullie dromen, monsters bestaan niet.’ zegt Annie: ‘vroeger waren het kerkers, toen werden er mensen in opgesloten.’

‘Zou het daar spoken?’ vraagt Karel.

‘Ach, ach,’ zucht Annie: ‘geloven jullie nog in sprookjes? Spoken bestaan toch niet!’

HOOFDSTUK 3 LEUGENS.

Annie brengt de kinderen naar de kasteeltuin.

‘Vlug,’ zegt zij: ‘anders hebben jullie misschien geen tijd meer voor een spel. Jullie meester is nu in de kasteeltuin, zij zijn het ridderspel aan het doen.’

Het is een heerlijke middag in de zonnige kasteeltuin, maar helaas is de tijd snel voorbij.

Meester Bjorn klapt in zijn handen.

‘Kom, we gaan onze bus eens opzoeken.

Jullie mogen alle ridderspullen binnen afgeven.

‘Hebben jullie alles bij je? Waar is jouw tas Amanda?’

‘O, die staat nog bij de picknicktafel.’ zegt zij.

‘De mijne ook.’ zegt Karel.

‘Daar is de deur naar de binnenplaats, haal jij Amanda’s tas ook Karel.’

Karel rent weg en is snel terug met de rugtassen en de jassen.

‘Nou, dan kunnen we.’ meent meester Bjorn, hij wijst de weg naar de uitgang van het kasteel.

De bussen staan klaar, alle groepen stappen in.

‘Was het leuk?’ vraagt de chauffeur.

Alle kinderen schreeuwen door elkaar.

De buschauffeur moppert: ‘op de terugweg mogen jullie één voor één vertellen wat jullie hebben gedaan. Ik versta hier geen woord van!’

Karel mag als eerst vertellen.

‘Ik heb een luik ontdekt in de kerker beneden, het spookt daar.’

‘Dus...is het een spookslot.’ meent de chauffeur.

‘We mochten er niet in,’ valt Amanda hem in de rede: ‘er kruipen daar ook monsters rond!’

Amanda’s stem galmt door de bus: ‘de aannemer kon ons nog net op tijd wegtrekken, want anders waren wij opgeslokt door de monsters!’

Alle kinderen uit groep zeven vonden de spelletjes die zij in de kasteeltuin deden nu erg kinderachtig.

Zij hadden ook spannende dingen willen beleven.

Niemand wil nog iets door de microfoon over de leuke dag vertellen. Teleurgesteld omdat zij geen monsters en spoken hebben gezien, turen zij stilletjes door de ruiten.

Karel heeft een plan, daarom vraagt hij aan Wilma: ‘mag ik naast Amanda zitten? Ik wil van plaats ruilen want ik ben verliefd.’

‘Oké.’ zegt Wilma, zij loopt giechelend naar Karel’s plaats in de bus, daar gaat zij naast Wouter zitten. Ondertussen geeft Karel Amanda een kusje, hij krijgt

meteen een klap van haar.

‘Joh gekkie, je bent toch niet echt verliefd op mij hè?’ reageert zij geschrokken.

‘Ik vind jou wel honderd procent,’ slijmt Karel: ‘daarom vertel ik jou mijn geheimpje. Ik ben van plan om met jou via het luik, het kasteel verder te doorzoeken.’

Amanda giechelt.

Karel gaat verder: ‘misschien vinden wij een verborgen schat. Misschien mochten wij daarom niets zien.’

Amanda kijkt Karel ongelovig aan, die gaat verder: 'die dikke rode man wil natuurlijk zelf alles houden, hij is vast een moderne roofridder. Die vrouw, gids Annie gaat er natuurlijk ook vandoor met die schat, zij krijgt vast de helft. Amanda lacht: 'ach nee gekkie, dan had men die schat toch allang weggehaald! Zij hebben dat geld toch nodig? Zij zijn niet voor niets bezig een feestzaal te maken.'

Amanda kijkt naar het kippenveld op haar arm.
'Weet je Karel, ik ga niet mee. Misschien rennen daar wel duizend monsters rond.'

'Wat ben jij' een lafaard, jij verzint gewoon een smoes! Ach wat flauw Amanda, moet ik dan alleen? Jij bent mijn dapperste vriendin! Ach toe, laten wij toch plannen maken.'

'Luister Karel, stel dat' wij gaan, wanneer gaan wij dan? Dat kasteel is niet echt in de buurt. Hoe gaan we ernaartoe? Gaan we met de trein? Hoe moet ik thuis uitleggen dat wij gaan inbreken in een kasteel? Die schat wordt nooit van ons.'

'Ik verzin wel iets,' prakkiseert Karel: 'ik weet al wat. Ik weet een goede smoes. We gaan per bus met onze ov kaarten en zeggen thuis dat we weer uitgaan met de hele klas. Zeg jij dat dan ook?'

'Wat ben jij een liegbeest, waar gaan wij dan zogenaamd naartoe?' vraagt Amanda.

'Artis, we gaan naar de dierentuin in Amsterdam.'

'Oké, ik zeg hetzelfde, het blijft dus ons geheim.'

Als Amanda thuis is zegt zij tegen haar moeder:
'we gaan volgende week naar Artis, ik moet mijn ov kaart meenemen en een lunchpakket.'
'Gaan jullie alweer uit? leuk zeg! Hoor ik nog welke dag jullie uitgaan?'
'U krijgt een briefje van school.' jocht Amanda.

De dag daarop typt Karel een brief op de computer, er staat op:

Aan de ouders van Amanda,

Vrijdag gaan wij met groep zeven een dag naar Artis in Amsterdam. De kinderen moeten zelf eten en drinken meenemen. Snoep is toegestaan. Neem een ov kaart mee en geld voor patatfriet.

Groeten meester Bjorn.

'Heb ik deze brief goed getypt, Amanda? Geef jij deze brief aan jouw moeder of vader? Ik print er ook één voor mijn ouders. Ik vind het zo spannend dat wij vrijdag lekker gaan spijbelen, ik heb dat al zo dikwijls gedaan.'

Amanda zucht: 'o jeetje, als mijn vader te weten komt dat ik niet naar school ga. O nee, dan krijg ik de grootste trammelant! Is het niet zo dat mijn vader dan een boete krijgt?'

'Ik weet het niet, ik hoop het niet,' grinnikt Karel: ach, ik moet er gewoon niet aan denken want ik ben nu al zenuwachtig. Je gaat toch wel mee hè Amanda?'
'Natuurlijk.' twijfelt zij, maar zij denkt aan de straf die zij zal krijgen.

HOOFDSTUK 4

MIJN VADER IS DIK EN HEEFT ROOD HAAR.

Het is vrijdagochtend, Karel wacht zenuwachtig en met knikkende knieën vlakbij zijn school op Amanda.

‘Ben jij daar eindelijk!’ moppert hij als Amanda aankomt huppelen.

‘Ik heb alles bij mij, jij ook?’ schreeuwt Amanda van een afstand. Karel ergert zich, want hij weet dat hij betrap kan worden op spijbelen.

‘Houd je kop!’ schreeuwt hij bits, hij loopt op haar af: ‘we zijn hier dichtbij school hè? Houd je rustig! Heb jij jouw ov kaart bij je Amanda?’

Amanda toont geschrokken haar ov kaart.

‘Goed, dan gaan wij snel.’ sist hij.

De kinderen hollen naar een bus die naar het busstation rijdt, daar stappen zij over.

Hun reis naar het kasteel duurt veel langer dan de schoolbus, deze bus maakt een omrit langs vele halten.

Op een gegeven moment roept de chauffeur: ‘kinderen, jullie moeten er hier uit! Aan de overkant stopt een bus die jullie verder brengt.

Kijk, hij komt er al aan.’

Zijn bus toetert een paar maal als teken dat er passagiers over moeten stappen. De kinderen stappen snel uit en rennen naar de andere bus.

‘Waar gaat de reis naartoe?’ vraagt de andere buschauffeur. Amanda vertelt waar zij heen willen en dan vertrekt de bus.

Na een tijdje zegt de buschauffeur: 'jullie moeten er hier uit kinderen. Ik sla straks linksaf. Verderop zie ik stratenmakers, vraag hen hoe jullie het beste erheen kunnen lopen. Prettige dag.'

'Tot ziens.' zeggen de kinderen en hollen op de stratenmakers af. Amanda vraagt hen waar het kasteel is.

'Achter de bomen.' zegt er één lachend.

De ander grapt: 'die staat hier niet, dat zie je toch? Maar hij is werkelijk achter die bomen. Of daar de ingang is weet ik niet.'

'Dank u wel!' bedankt Karel maar Amanda moppert: 'wat een gedoe, waren wij er maar.'

De kinderen lopen het bos in en al gauw moppert Karel ook: 'we lopen nu al een hele poos, waar is dat rotkasteel. Was ik maar naar school gegaan!'

'Daar is het te laat voor Karel. Ik zie daar een meneer met een hond. laten wij hem vragen hoe wij moeten lopen. Meneer! Meneer?'

De man met de hond kijkt op.

'Zijn jullie de weg kwijt?' roept hij van verre.

'Het kasteel! We weten niet hoe we daar moeten komen! gilt Karel.

'Loop naar dit pad, lopen jullie maar door de struiken dat is makkelijker. Volg dit pad totdat jullie bij een richtingaanwijzer komen, die kant op.'

Hij wijst: 'het is de witte steen met tekst erop aan het eind van dit pad. Ik denk dat het een kwartiertje lopen is.'

Karel bedankt zuchtend en dan lopen zij naar het bospad waar de man net nog stond.

Na een tijd komen de kinderen met vermoeide benen bij het kasteel aan.

De kasteelingang is onbewaakt en staat open.

Als de kinderen erdoorheen lopen zien zij veel werkluï op de binnenplaats.

Het kasteel wordt gerestaureerd, er werken veel mensen binnen en buiten.

‘Vlug, naar binnen!’ maant Karel als hij een deur ziet openstaan.

‘Welke kant moeten wij op?’ vraagt Amanda: ‘deze kant toch?’

‘Nee sufferd we moeten naar de voorkant van het kasteel, daar is die feestzaal onder. Kom we moeten die hal door.’

‘Hé, wat moeten jullie hier?’ roept een magere man.

Karel schrikt, vrijwel meteen verzint hij: ‘ik zoek de aannemer, dat is onze vader.’

‘O ja? Hoe ziet die vader van jullie eruit, is hij dun of dik en wat voor een kleur haar heeft hij?’ vraagt de magere man.

‘Mijn vader is dik en hij heeft rood haar net als mijn zusje,’ laat Karel weten: ‘en hij heet Zeevast.’

De magere man komt dichterbij en ziet dan dat Amanda rood haar heeft.

‘Oké, dan is het in orde. Ik begrijp dat jullie vader jullie heeft geleerd om van alle spullen af te blijven? Nergens aankomen hè! Pas op waar jullie lopen want overal staat rommel!’

De man laat hen alleen.

Karel lacht: ‘ha, ha, dank zij jouw rode haren nam hij het voor zoete koek, wat een gelukkig toeval.’

Voort Amanda, we gaan snel naar die trap die naar de feestzaal leidt.’

Zij kijken achterom of zij de magere man nog ergens zien, maar die is weg.

HOOFDSTUK 5 MONSTERS.

Onderaan de trap haalt Karel twee kaarsen uit zijn rugtas, hij steekt ze aan.

‘Doe het luik open Amanda!’

‘Ik ben der gek, straks zitten er spinnen! Misschien springen er monsters uit. Doe het zelf maar.’

Net als Karel het luik wil openen hoort hij voetstappen. Hij blaast vlug de kaarsen uit.

‘Laat het luik dicht!’ schreeuwt een mannenstem: ‘wat zijn jullie van plan? Wilden jullie beneden een kijkje nemen? Niets daarvan, beneden is het niet plus!’

‘Wat bedoelt u?’ vraagt Karel.

‘Gewoon, gevaarlijk. Ik heb net gehoord dat jullie de kinderen zijn van de aannemer.

Ik vind het gek dat hij jullie hiermee naartoe neemt, wij mogen dat ook niet. Maar goed, wie ben ik.

Hij mag wel eens beter op zijn kinderen passen! Waarom zijn jullie niet op school!’

Hij loopt morrend weg en snuift: ‘wat stinkt het hier naar kaarsvet, vreemd.’

Als zijn voetstappen niet meer te horen zijn, steekt Karel de kaarsen weer aan.

Terwijl hij het luik opent bijt Amanda in haar onderlip van de spanning.

Nu het luik openstaat rennen vele kleine spinnetjes over de nieuwe houten vloer.

‘Brr!’ griezelt Amanda: ‘zie jij al beesten?’ vraagt zij.

‘Dat zag je toch, kleine spinnen.’ antwoord Karel.

‘Nee, ik bedoel monsters.’

‘Ik zie helemaal niks joh, stel je niet zo aan.’

Karel houdt een kaars in de opening van de vloer.

Het kaarsje wakkert erg, toch ontdekt Karel een ijzeren trap.

Het zijn enkele stangen onder elkaar, sommige ontbreken.

‘Kom, we gaan naar beneden. Ik ga eerst en jij sluit het luik.

Neem ook een kaars.’ maant Karel.

‘Ik niet, ik moet mij vast kunnen houden. Licht mij maar bij.’

‘Ik blaas wel een kaars uit kip! Angstige haas!

Ik dacht dat jij zo stoer was.’

‘Puh.’ reageert Amanda en sluit het luik.

Zij stapt van de ijzeren stangen. Het ijzer is koud en roestig, het kraakt en steunt, sommige stangen breken spontaan af.

Eenmaal beneden doet Karel de kaarsen weer aan. Eén kaars wakkert, het vlammetje zwiept snel heen en weer. Binnen de kortste keren word het vlammetje zo klein dat het dooft. Karel houdt de aansteker vlakbij het lontje maar door de tocht wil die niet meer branden. Dan gaat ook de andere kaars spontaan uit.

‘Oei, het is hier nu wel erg’ donker.’ piept Amanda, zij begint te huilen.

‘Stt, Stil! Straks horen zij ons! Niet janken, ik dacht dat jij avontuurlijk was!’ moppert Karel: ‘houd je handen tegen de muur dan weet jij waar je loopt.’

Karel probeert de kaarsen aan te doen maar de aansteker

vonkt alleen. Hij geeft de kaarsen aan Amanda, maar die staat iets verderop. De kaarsen rollen over de grond.

Omdat hij een hele tijd met de aansteker bezig is ziet Amanda vreemde dingen in het duister, zij gilt:

‘K, Karel, er lopen hier monsters! Kijk, daar is er eentje, we moeten terug!’

‘Wat?’

‘Als jij de aansteker aanknipt zie ik daar een monster. Nu zie ik hem niet.’

“Klik, klik,” doet de aansteker, hij vonkt opnieuw.

‘Waar zit die dan?’

‘Daar, daar!!’ gilt Amanda.

Karel knipt nog een keer met de aansteker, hij ziet in een tel iets tegenover hem en het gromt kwaadaardig. Hij wordt nu zelf bang. ‘Rennen Amanda! Rennen!’

Boven boort een man gaatjes in het luik en ernaast.

“Krrrzzing”, het is zijn boormachine die de enorme herrie maakt, het lijkt op het gegrom van een monster. Hij boort gaatjes voor een hangslot.

Hij draait oogjes in de gaatjes en bevestigt daar een hangslot aan.

Maar Amanda denkt dat het monster zo hard gromt.

Als zij dat geluid hoort, krijgt zij grote ogen van de schrik wat niet te zien is in het donker.

Zij gilt angstig: ‘waar is de trap Karel, ik voel de trap nergens. We moeten hier weg, het monster komt op ons af!’

Karel die zelf erg angstig is geworden, rent samen met haar de verkeerde kant uit. Zij rennen weg van de trap en het gegrom en het gekraak.'

'Zo,' zegt een stem in de feestzaal: 'veiligheid voor alles, hier komt geen kind meer in. Dit luik krijgen zij niet meer omhoog. Dit luik hadden zij al veel eerder moeten afsluiten.' De man loopt naar boven, daar maakt hij een hek voor de trap.

Net als de kinderen ergens een hoek om zijn gehold denken zij dat het monster opnieuw gromt.

"Krrrzzing, krrrzzing," weer worden er gaten geboord, nu voor de scharnieren voor het hek.

'Zo dat ding kan dicht,' zegt iemand boven: 'daar kan niemand meer doorheen.'

'Heb jij de kaarsen?' vraagt Karel: 'monsters kunnen niet tegen licht en ze zijn bang voor vuur'.

'Ik?'

'Wie anders, geef nou hier joh!'

'Jij had de kaarsen toch?' moppert Amanda, zij jammert: 'leuk hoor Karel, nu hebben wij helemaal geen licht meer.'

'Liggen de kaarsen dan op de grond? Hè, ik zie niks.' moppert hij in zichzelf.

Karel klikt de aansteker aan, er brand een piep klein vlammetje. Dan glijdt zijn vinger per ongeluk van de aansteker, het is weer donker.

'Wacht, ik probeer de aansteker nog een keer.'

De aansteker vonkt opnieuw en krijgt weer een piepklein vlammetje.

Er is haast niets te zien beneden, het is er aardedonker, toch ziet Amanda veel tralies.

‘Dit is een soort gevangenis. Zie jij ergens de trap Karel? Ik niet.’

‘Dit zijn kerkers. Nee, ik zie de trap niet. Ik schijn even in de rondte.’

Met het kleine vlammetje nog aan, lopen de kinderen een stuk verder. Zij zien geen monster en horen ook geen gegrom meer.

Amanda zucht opgelucht: ‘ik geloof dat het monster weg is. Zouden hier nog meer monsters rondlopen?’

Karel rilt van angst. Na een tijdje zegt hij: ‘ik zie daar een muurtje, laten wij daar gaan zitten. Ik wil een broodje en ik wil ook drinken.’

Amanda die blij is dat er een beetje licht is gaat op het muurtje zitten.

Karel grabbelt met één hand in zijn rugtas.

Hij bedenkt zich. ‘Jij eet maar eerst en dan neem jij de aansteker van mij over, anders gaat hij uit.’

Amanda graait ook in haar rugtas maar bedenkt zich ook.

‘Nee, ik wil naar huis. Ik heb hier genoeg van.

Ik heb geen honger en ook geen dorst en die schat hoef ik niet.’

HOOFDSTUK 6 IS HIER IEMAND?

Amanda grist opgewonden de aansteker uit Karel's hand maar brandt haar vingers.

Zij laat van schrik de aansteker vallen.

Het is weer pikdonker in de kerkerruimte.

‘Domme griet!’ reageert Karel boos: ‘waar ligt dat ding!

Waar is dat stomme ding heen geschoven!

Ik voel hem niet, waar is die toch!’

Hij kruipt over de grond opzoek naar de aansteker.

‘Had ik maar licht!’ kreunt Karel, plots stoot hij zijn hoofd.

‘Au Amanda, ik bloed geloof ik!’

Karel voelt zich ziek worden.

‘Ik ben ziek, geloof ik. Zou ik koorts hebben?’

‘Mijn moeder zegt,’ weet Amanda: ‘dat als je jouw hoofd stoot soms een hersenschudding kan oplopen. Meestal wordt je dan misselijk.

Voel jij je erg ziek? Heb je hoofdpijn?’

Kom laten we de trap zoeken, we gaan wel naar huis, van mij hoeft die schat niet.’

‘Ja, ik geloof dat ik dat ook wil, maar ja..., ik ben moe, ik wil slapen. Misschien ga ik hier ergens liggen.’

Amanda schreeuwt: ‘niks slapen! Jij moet zelfs wakker blijven, ben jij nu mal! Al moet ik jou naar die trap sleuren.

Wij gaan nu naar huis, ik heb hier allang genoeg van.

Trouwens, zou jij kunnen slapen met enge monsters om je heen?’

‘Nee au,’ jammert Karel.

‘Pak mijn hand, niet loslaten, we schuifelen voetje voor voetje terug vanwaar wij gekomen zijn.’

Amanda voelt langs de muren en als die ophouden gaat zij de hoek om. Na een tijd begint het haar te vervelen.

‘Ik vind die trap niet, ga maar op de grond zitten. Niet gaan slapen. Ik begrijp niet waarom wij er nog niet zijn.’
Plots kraakt er iets, het is een rat maar Amanda denkt dat het een monster is, een verschrikkelijk groot monster. Zij gilt snerpend.

Karel schrikt op zijn beurt weer van Amanda’s gegil.

‘Wat is er, ik schrik mij naar!’

‘Ik dacht dat ik iets hoorde,’ snift Amanda: ‘ik kan ook niks zien hè? Het is hier hartstikke donker, misschien vallen wij straks in een put.’

‘Luister eens mevrouwetje, ik ga nu langs de muur lopen, waarschijnlijk liep jij telkens een blok rond.’

Karel tast nu langs de muren en als hij geen meer voelt, loopt hij verder totdat hij weer een andere muur voelt.

‘Hé Amanda, dit stuk is bekend, volgens mij is hier de trap. Even voelen.’

Hij tast in een ronde nis naar de trapstangen.

‘Hebbes, nu kunnen wij naar huis. Hè, hè, gelukkig!’

Amanda roept: ‘ik sta op een kaars Karel!’

Jeetje, zij lagen dus nog hier. Moet jij ze hebben?’

‘Ik heb ze niet meer nodig, kom klim naar boven.’

Karel is bijna bij het luik, nog een paar stangen.

Eenmaal boven duwt hij tegen het luik.

Hij weet niet dat het luik van een hangslot is voorzien.

‘Ik duw tegen het luik maar die wil niet open!’

Jij moet mijn benen tegenhouden, ik heb mijn beide handen nodig. Ik kan mij hier nergens aan vasthouden.’

Hij duwt met al zijn kracht tegen het luik, er komt geen beweging in.

‘Het luik zit vast. Er hing toch geen slot aan dit luik? Is dit misschien een ander luik? Ik denk dat ons luik ergens anders is.’

‘Duw nog eens?’ vraagt Amanda: ‘ik wil hieruit.’
Zij omklemt Karel’s benen en houdt zich tegelijkertijd vast aan de stangen die akelig los zitten.

‘Pft, wat ben jij onhandig vast te houden,’ steunt zij: ‘jammer dat er ook sommige stangen ontbreken.’

Karel duwt totdat hij hijgt en zweet.
Zijn hoofd bonst.

‘Laat mij maar los, ik kom weer naar beneden,’ moppert hij: ‘we gaan wel op zoek naar dat andere luik.’

Als de twee beneden zijn, raapt Amanda de kaarsen op en stopt die in haar tas.

Zij schreeuwt boos: ‘ik vond die kaarsen hier!’

Dit is dezelfde trap sukkel! Wij moeten 'hieruit!' 'Niet waar!' schreeuwt Karel: 'dit is een andere uitgang!' 'Luister eens,' snauwt Amanda: 'wij gaan eerst die aansteker zoeken, dan hebben wij weer licht. Ik weet zeker dat wij hier' uit dit luik moeten.' Karel stampvoet. 'Nee domme gans, we moeten terug!' Hij trekt aan haar trui en schreeuwt: 'wij vinden heus die andere trap! Ga nou maar mee en dram niet zo door!'

Amanda strubbelt tegen, zij beklimt zelf de trap tot bovenaan toe. Zij duwt tegen het luik.

'Helluppie!' schreeuwt zij: 'doe het luik open! Wij willen hieruit! Hoe-hoe, is daar iemand?' Zij bonkt keihard tegen het luik.

'Ik vermoed dat iedereen al naar huis is.' jammert zij: 'hoe laat is het eigenlijk? Is het al na vieren? O Karel, ik krijg een angstig gevoel, ik denk dat wij hier zijn opgesloten en dat iedereen naar huis is.'

Zij bonst en schreeuwt nog een paar maal.

'K, Karel?' stottert zij als zij tot de slotsom komt dat zij alleen in het kasteel zijn: 'h, het weekend is begonnen, d, daarom reageert er n, niemand!' 'Nou, ik heb gelukkig brood en chocomel bij mij.' reageert Karel droog: 'ha, ha, en ik heb ook nog mijn appel.' 'Ja, lach jij maar Karel, voorlopig zijn wij hier opgesloten.'

HOOFDSTUK 7 OENEMELOEN.

Amanda kijkt naar het streepje licht langs de rand van het luik en schreeuwt nogmaals: 'help, we zitten hier opgesloten! Horen jullie mij?'

Wanhopig probeert zij het luik omhoog te duwen. Dan begint zij te huilen: 'boe-hoe, als wij ons uit het luik weten te bevrijden, snik, is het kasteel waarschijnlijk ook afgesloten. Was ik maar niet met jou meegegaan, snik. Wat ben ik toch een kalkoen. M, mama! M, mam- ma- a.'

'Kom nou maar naar beneden, janken helpt niks,' moppert Karel: 'en jouw mama is hier al helemaal niet! Er is heus' wel een andere uitgang.'

'Ik durf niet meer naar beneden te komen,' piept Amanda: 'misschien bijten die monsters of misschien...'

'Ja hoor,' plaagt Karel: 'jij wordt in één hap verslonden, net zoals Roodkapje! Onzin, jij hebt vast iets anders gezien.

Monsters bestaan niet.

Maar jij hebt gelijk, we hebben licht nodig.

Kom naar beneden en houd je aan mijn trui vast. We gaan naar het muurtje, daar moet de aansteker liggen.'

Amanda komt mopperend omlaag. Daarna schuifelen de twee voorzichtig in het donker langs de muren. Uiteindelijk bereiken zij het kleine muurtje en zetten hun tassen daarop.

'Waar kan die aansteker naartoe geschoven zijn?' piekert Karel.

'Ik help niet mee zoeken,' rilt Amanda: 'ik ben bang voor spinnen.'

Toch kruipen zij allebei over de zanderige en stoffige bodem van de kerkruimte. Net als Karel naar de plek wil kruipen waar hij zijn hoofd stootte gilt Amanda: 'ik heb hem!' Zij knipt de aansteker aan, nu brandt er een piep klein vlammetje.

'Vlug, pak die kaarsen uit mijn tas, ik steek ze aan.' zegt zij. Karel zet de kaarsen op het muurtje.

'Waar zullen wij gaan slapen?' piekert hij: 'we zullen hier vast het hele weekend moeten blijven.'

'Ik ga niet slapen met monsters in de buurt en zeker niet met enge spinnen. Maar is' het dan al nacht? Nee toch?'

'Weet ik veel Amanda! Het is hier te donker en wat maakt het uit. We hebben licht, jij hebt toch een horloge?'

'Thuis, die van mij ligt thuis.'

'Nou, dan hebben wij pech, want de mijne staat stil. Mijn batterijtje is zeker op.'

'Ik ben 'boos.' moppert Amanda.

'Pluk een roos!' reageert Karel: 'ga nu maar iets eten.

Straks zoeken wij het andere luik of zullen wij dat morgen doen?'

'Morgen? Ik zie het verschil niet tussen de dag en de nacht. Jij soms wel? Tjonge, ik zoek wel mee, ik blijf hier echt niet alleen.' moppert Amanda en laat halsstarrig haar tas dicht.

Als Karel zijn boterham eet, kijkt Amanda nog steeds kwaad.

'Eet door, ik wil op zoek naar dat andere luik, misschien kunnen wij er dan uit.' zegt zij bits.

Karel antwoordt met zijn mond vol brood: 'zwo! Ik eewt nwog.'

Als Karel zijn mond heeft leeggegeten zegt hij: 'pak een kaars. We gaan op zoek.'

'Gelukkig zien wij nu wat meer,' zegt Amanda opgelucht: 'ik ga links lopen, loop jij rechts, dan vinden wij sneller dat andere luik.'

'Ben jij dan niet bang meer?' vraagt Karel:

'want misschien springt dat monster tevoorschijn.'

'Hij is toch bang voor vuur?' informeert Amanda.

Karel stelt haar gerust: 'het is hier toch donker? Monsters kunnen niet tegen licht.'

De kinderen lopen ieder aan een kant van de brede ruimte langs afgesloten kerkers.

Dan slaakt Amanda opeens een kreet: 'hieuw!!! Karel, kom gauw!'

Karel rent op haar af en roept: 'wat is er, ik schrik me rot! Jij maakt mij bang.'

'Kijk daar, d, daar is hij, daar is het m, monster!'

Karel ziet wel iets, maar net niet genoeg, hij rilt.

Hij loopt voorzichtig voet voor voet naar het afschuwelijke beest en merkt op: 'dat monster beweegt niet. Is het wel

een monster?' Hij houdt zijn kaars dichterbij.

'Gut, we moeten er toch langs,' dan lacht hij opgelucht: 'ha, ha, ha, het is een groot schild! Domme griet kom eens kijken! Het is helemaal geen monster!

Kom dichterbij, dan zul je het zien.'

Amanda zucht: 'gelukkig is die niet

echt.'

Karel schaterlacht: 'ha, ha, wat ben je toch een oenemeloen!'

‘Nu durf ik wel te slapen,’ reageert Amanda:
‘ik dacht dat het een echt monster was.’
Zij piekert: ‘maar wat gromde er dan? Misschien lopen hier
reuze ratten!’
‘O nee hè, nu krijgen we dat weer!’ moppert Karel: reuze
ratten bestaan al evenmin als monsters.’
Toch kijkt hij angstig om zich heen of er eentje rondloopt.

De twee lopen nog een stukje verder maar vinden ook daar
geen uitgang. Na een poos zegt Karel: ‘ik rol mijn regenjas
op als kussentje, doe jij hetzelfde. We gaan hier op de
grond slapen.’

Amanda wijst naar de grond: ‘hé, wat is dat?
Wat zie ik daar?’
‘Ik zie niets bijzonders..., alhoewel? Is dat een stenen trap
naar beneden?’
Hij richt zijn kaars op de stenen trap. ‘Zullen we?’
Door het kaarslicht ziet Amanda de trap ook, zij zucht:
‘eigenlijk ben ik bang, deze kerker is dus nog groter, dieper
en donkerder. Wij hebben de hele zaterdag om die ruimte te
doorzoeken. Wij gaan maar slapen. Blaas jouw kaars uit, ik
blaas de mijne uit. Pfft.’ Dan vraagt zij met een piepstem:
‘woont hier echt geen monster?’
‘Nee.’ sust Karel.
Dan blaast ook Karel zijn kaars uit. ‘Pfft.’
Het is aardedonker.
‘Karel?’
‘Ja?’
‘Heb jij nog hoofdpijn?’
‘Nee... een beetje.’
‘Gelukkig, welterusten.’
‘Welterusten Amanda.’

HOOFDSTUK 8

OEI, DE KAARSEN ZIJN OPGEBRAND!

Amanda schrikt wakker, zij kijkt met grote ogen om zich heen. Waar is zij ook alweer? O ja, zij is in de kerkerruimte van het grote kasteel.

‘Waar is de kaars, die moet aan.’

Zij tast bibberend in het donker naar de kaars en als ze weet waar die staat zoekt zij de aansteker.

Zij krabbelt over Karel om de aansteker te pakken die moppert: ‘nou joh, laat me slapen! Grr, grr.’

Hij slaapt alweer.

‘Hi, hi,’ grinnikt Amanda: ‘wat snurkt hij hard!

Zo hebbes, nu doe ik de kaars aan en laat hem lekker branden. Ik wil niet dat het donker is.’

“Klik,” doet de aansteker. De kaars is aan.

Amanda kijkt om zich heen.

‘Ik vind het nog te donker, die andere kaars moet ook aan. Ik heb geen zin om in het donker te liggen.’

Weer klikt de aansteker.

‘Hè, hè, gelukkig zie ik ietsje meer.’

Blij omdat zij wat licht om zich heen heeft, valt zij in slaap.

Karel slaapt nog steeds als zij na verloop van tijd weer wakker wordt. Het is pikdonker omdat de kaarsen zijn opgebrand.

‘Dit vind ik niks leuk. Oei, de kaarsen zijn opgebrand.’

jammert Amanda, zij denkt weer aan hele enge dingen en is erg bang. Zij vindt dat Karel wakker moet worden en begint in zijn zij te porren.

Hij moppert: ‘ik ben nog moe, waarom maak jij mij wakker!’

Amanda begint te huilen: 'boe- hoe, ik heb de kaarsen laten opbranden. Ik wil naar huis. Boe- hoe, ik wil naar mijn moeder!'

'Jeetje! Amanda!!!' schreeuwt Karel.

'Per ongeluk, ik deed het per ongeluk.' piept zij.

'Per ongeluk? Jij hebt ze laten opbranden, suffe griet!' Karel staat woedend op.

'Waar is de aansteker?' schreeuwt hij: 'is die soms ook op?'

Als ik nog eens op avontuur ga, ga ik zeker niet met jou.

Wat ben jij dom zeg!'

'Hier is de aansteker, bij mijn voet.'

Geef!'

Zij schopt de aansteker naar Karel.

Hij hoort hoe de aansteker naar beneden valt.

"Tik, tik, tikker de tik, tik, tik."

Hij schreeuwt boos: 'domme griet, de aansteker moet op de stenen trap liggen. Jij hebt hem te ver weggetrapt! Ga hem zelf maar halen, ik doe het niet.'

'Ik, ik durf het niet, snik,' huilt Amanda: 'ik durf het echt niet.'

Pak jij hem nou, alsjeblieft!'

'Ik denk er niet aan, jij hebt de kaarsen laten opbranden en daarom vertik ik het om de aansteker voor jou te gaan pakken.'

'Ik ben bang Karel. Ik ben echt bang voor beesten.'

Misschien grijpen zij mij.'

Karel staat met zijn armen over elkaar, hij houdt zich muisstil.

'Karel? Karel? Waar ben je? Ben je weggelopen?'

Karel! Karel, boe- hoe- hoe! Ik kan jou niet zien!'

Amanda huilt hartstochtelijk, zij staat in het pikkedonker en weet de uitgang niet.

Zij wil naar het luik terug want zij denkt dat Karel daarheen is gelopen. Zij durft niet zonder licht.

‘De aansteker, ik moet de aansteker pakken.’ Langzaam, voetje voor voetje loopt zij de stenen trap af.

Zij tast alle traptreden af en doorzoekt al kruipend het begin van een lange gang.

‘Hoe kan dat nu,’ jammert zij: ‘de aansteker kan toch niet zover weggerold zijn?’

Zij wil gaan staan en wil daarbij tegen de muur leunen. Zij grijpt mis. Haar hand graait in het niets, daarom valt zij op de grond terug.

‘Ik dacht dat hier een muur stond.’ schrikt zij en gaat weer staan.

Als zij wil gaan lopen stoot zij haar voet tegen de muur.

‘Oei, dat doet pijn!’ Dan zucht zij: ‘o, ik snap het al er is een gat in die muur, misschien ligt de aansteker daarin.

Alhoewel? Zou dat kunnen?

Zou de aansteker precies daarin gevallen zijn?’

Zij graait met haar hand in het gat van de muur en voelt of de aansteker daar ligt. Dan heeft zij opeens een bot in haar hand. Met haar andere hand voelt zij langs het bot.

Plots beseft zij dat het een bot van een mens is of van een dier, zij schreeuwt: ‘Karel, ik zie hier niks!’

Volgens mij ben ik in een grafkelder of er is hier een beest dood gegaan. Kom naar beneden en help de aansteker zoeken! Ik ben bang!’

Karel heeft geen zin om in het pikkedonker de aansteker te gaan zoeken, hij doet net of hij het niet hoort.

Amanda graait weer in het gat, zij voelt veel botten.

‘Ba, wat eng, ik voel allemaal knekels.

Waar is die aansteker toch!’

HOOFDSTUK 9 AMANDA WORDT ALLEEN GELATEN .

Amanda kruipt huilend langs de muur over de vloer naar de stenen trap. Als zij die voelt waggelt zij naar boven.

‘Nou, ik zoek niet verder hoor, dan is het maar donker, ik ga naar boven. Snik, au mijn teen,’ snikt zij: ‘Karel waar ben je!’ zij staart in het donker.

Karel heeft geen zin meer om Amanda op sleeptouw te nemen, hij loopt op zijn tenen bij haar vandaan.

‘Karel! Ben jij soms al boven? Heb jij soms de uitgang gevonden? Ben ik hier alleen? Mama, boe- hoe- hoe!’
Zij gaat zitten, zij durft niet verder te lopen.

‘Waar is mijn rugtas?’ schrikt zij: ‘zonder mijn tas heb ik niets te eten of te drinken.’

Zij graait om zich heen of zij haar rugtas voelt. Geen rugtas.

‘Nou hoor!... Karel! Ik voel mijn rugtas nergens!

Nou ga ik vast dood van de honger en hier zijn alleen maar knekels! Ik ben bang, waarom antwoord jij niet! Ben ik alleen?’

Zij sluit haar ogen en rolt zich op als een rolmops.

Zij wil niet meer weten waar zij is en probeert te gaan slapen.

Karel grinnikt onhoorbaar, hij heeft plezier omdat Amanda angstig is en huilt. Hij vindt haar erg kinderachtig en is haar spuugzat. Terwijl hij haar hartverscheurend hoort huilen loopt hij stug verder. Hij loopt langs een muur.

‘Waar zijn die stangen aan de muur, die moeten toch hier ergens zijn?’ piekert hij: ‘zag ik maar wat.’

Als hij met beide handen langs de muur tast, hoort hij voetstappen, zij lijken op hem af te komen. Karel wordt nu zelf bang. Zou dat het monster zijn? Hij doet beter zijn best om de ronde nis te vinden waar de ijzeren stangen moeten zijn. Maar hij loopt links in plaats van aan de rechterkant van de kerkerruimte. Hij loopt aan de verkeerde kant en voelt daarom aan de verkeerde muur. De voetstappen komen nu wel heel dichtbij. Plots voelt hij een deur en verstoppt zich daarachter. Het monster gromt, het is niet ver van hem verwijderd. Dan schraapt het monster zijn keel en hoest haast onophoudelijk.

Opeens gaat het licht aan. Overal hangen lampen aan een dikke stroomkabel. 'Uche, uche, hallo, zijn hier kinderen? Uche, is hier ene Amanda en een Karel?' 'Meneer, ik ben hier, ik kan hier niet meer uit!' roept Karel opgelucht, hij is blij dat er geen monster is. Hij duwt tegen de deur maar die gaat niet open. 'Karel, ben jij dat?' 'Ja.' piept Karel: 'ik kan hier niet uit.' 'Ga naar achteren, ik trap de deur in.' beveelt de mannenstem.

Er klinkt een doffe dreun en nog één en nog één, dan kraakt de deur uit zijn voegen. Karel staat tegenover de dikke roodharige meneer Zeevast. 'Ha, ha, het is maar goed dat jullie gezegd hadden dat ik jullie vader ben. Ha, ha, anders hadden wij jullie nooit gevonden. Zeg, waar is die meid? Ga jij maar naar boven, de politie wil een hartig woordje met jou spreken.'

Karel klimt met knikkende knieën langs de ijzeren stangen naar boven. Hij wil niet naar boven want hij is bang, niet voor een monster maar voor de politie.

Meneer Zeevast loopt al hoestend door de grote ruimte. 'Uche, uche! Amanda? Waar ben jij meid? Ik ben meneer Zeevast de aannemer. Ik kom je halen. Kom maar, je hoeft niet bang meer te zijn. Maak eens een geluid? Dan weet ik waar je zit.'

'Ik ben hier meneer Zeevast, vlakbij de stenen trap. Ik heb pijn in mijn voet, die heb ik gestoten.'

Meneer Zeevast rent naar de stenen trap. Amanda zit inmiddels. 'Kind toch, laat jouw voetje zien.' hijgt hij.

Hij doet meteen haar schoen en haar sok uit. 'Nou, die heb jij flink gestoten! Hij is blauw. Kom, ik til jou naar boven.'

Terwijl meneer Zeevast haar optilt kijkt hij naar de stenen trap. 'Zo, ik zie dat jij met knekels hebt gespeeld. Daar beneden is de grafkelder van de ridders die hier ooit hebben gewoond. Ik moet die kelder nog helemaal opknappen. De beenderen van die ridders krijgen dan weer

een mooi graf. Ha, ha, sorry dat ik moet lachen, maar er is wel mooier speelgoed in de wereld dan de beenderen van een ridder. Zo, hè, hè, we zijn bij de trap.'

Hij roept naar boven: 'Paul, we hebben hier een meisje met een gekneusde teen. Laat even een ladder zakken, dan kan ik haar veilig boven brengen.'

Nog geen vijftien tellen later staat meneer Zeevast met Amanda in zijn armen in de toekomstige feestzaal. Hij zet haar op een stoel.

'We hebben de dokter gebeld, die komt zo.' troost hij. Maar zij wordt flink zenuwachtig als zij de agenten opmerkt. Zij denkt aan straf en dat vind zij niet fijn.

Als de dokter binnenkomt, loopt die meteen op haar af. 'Zo kind, laat mij jouw teen maar eens zien. Kun jij jouw teen buigen?' Toch voelt de dokter voor alle zekerheid aan haar teen.

'Hij is niet gebroken maar wel gekneusd.

Ik doe er een nat zwachteltje omheen. Thuis kun jij jouw voet een beetje ontzien. Zij kan mee.' zegt hij tegen de agenten.

'Mag ik nog iets zeggen voor de kinderen gaan?' zegt meneer Zeevast: 'zullen jullie nooit meer zo onbezonnen een donkere ruimte ingaan?

Jullie hadden je vreselijk kunnen bezeren aan al de rommel die daar rondslingert of nog erger.'

'Nee meneer Zeevast, wij doen het nooit meer.'

HOOFDSTUK 10 DAT WAS EEN DOM AVONTUUR!

Meneer Zeevast zucht: 'nou, dan kan de boel weer op slot, dan kan ik weer naar huis. Voorlopig ben ik vrij, want het geld is op. Dag kinderen!'

De kinderen worden met de politiewagen naar het politiebureau gebracht. Zij moeten op een bankje wachten totdat hun ouders er zijn. Na een uur zijn die er eindelijk. Als zij hun kinderen zien, zijn zij erg boos. Amanda grijnst.

Amanda's moeder bijt haar toe: 'ik maakte mij erg bezorgd, maar als ik jou 'nu zie!'

'Komen jullie verder, jullie ook kinderen.' zegt een agent. Ze lopen allemaal zijn kantoortje binnen.

Hij kijkt de kinderen strak aan, die sidderen.

Karel denkt dat hij een gevangenisstraf krijgt, hij duikt angstig ineen.

De agent wendt zich naar Karel's vader: 'uw zoon heeft al verteld dat zij op eigen houtje naar het kasteel zijn gegaan.'

Terwijl de agent hun ouders op de hoogte brengt zit Karel als verdoofd, hij hoort of ziet niets.

Amanda schrikt als haar gevraagd wordt: 'wat deden jullie daar in die donkere ruimte?'

'Een, een schat, ik dacht dat daar een schat was maar er liggen daar alleen botten van ridders.'

'Jullie hebben gespijbelde,' zegt de agent: 'dat is niet zo best. Jullie krijgen een leerplichtambtenaar op bezoek, daar kan ik niets aan veranderen. Jullie mogen niet zomaar van school wegblijven.'

Amanda stottert schuld bewust: 'd, dat wist ik wel.'
De agent vraagt: 'dus, jullie spijbelen nooit weer?'
'Nee meneer.' piepen de beide kinderen.
'Als jullie niemand waren tegengekomen op jullie avontuur, waren jullie daar doodgegaan. De kerkruimte was afgesloten en de komende tijd wordt er niet meer gewerkt in het kasteel, want het geld is op. De mensen die daar werken kunnen niet meer betaald worden.
Beseffen jullie eigenlijk wel, hoe dom jullie waren? Maar vooral hoe dom jullie avontuur was?'

De kinderen kijken naar de grond.

'Hoor ik nog wat?' vraagt de agent.
'Ja, ik was dom, ik heb er niet aan gedacht.' piept Amanda: 'ik wist niet dat ik dood had kunnen gaan.'
'Moeten wij daarvoor naar de gevangenis?' schrikt Karel.
'Nee jongen, maar spijbelen kan niet. Daar krijg je last mee. Jullie schooldirecteur is erg boos en wij zijn ook boos,' zegt de agent: 'er is overal naar jullie gezocht. Dat kost tijd, geld en moeite. Dus voortaan halen jullie dit nooit meer in jullie hoofd!'
Hij staat op: 'ik heb alles genoteerd, jullie mogen naar huis.'

Karel haalt opgelucht adem en Amanda durft haar ouders niet aan te kijken. Dan gaat iedereen naar huis.

De dag daarna mopperen hun ouders de hele dag.
Dan is het weer maandag.
De kinderen moeten naar school, zij zijn erg zenuwachtig.
Wat zal meester Bjorn zeggen?
Wat zullen de kinderen uit hun klas zeggen?
Maar vooral wat zal de directeur zeggen?
De leerplichtambtenaar komt ook naar de school.

De kinderen lopen hun klas in.
Zij kijken naar hun meester die vandaag wel heel erg boos kijkt.

‘Jullie daar! Kom hier!’ schreeuwt meester Bjorn.

Amanda en Karel schrikken ervan.

‘Kom snel hier! Wat zijn dat voor een apenstreken?’

Jullie kunnen niet zomaar plezier trappen als jullie eigenlijk op school horen te zijn! Ik wil dat jullie meteen naar de directeur gaan. Ik hoef jullie voorlopig niet te zien!’

Amanda kleurt krijtwit van de schrik.

‘Vooruit, ik zei meteen of hebben jullie geen oren!’

De kinderen lopen langzaam de klas uit.

Zij lopen ook langzaam de trap op want de directeurskamer is boven. Zij beven van angst als zij de directeur op de gang zien praten, hij wenkt hun.

‘We, we krijgen straf.’ jammert Amanda.

Karel stottert: ‘wie, wie is, is die vrouw met wie hij spreekt?’

Dat is toch niet de leer, leerplichtambtenaar?’

Tot hun grote schrik is zij dat wel.

Als de kinderen in het kamertje op een stoel moeten plaatsnemen, gaat zij naast hen zitten.

‘We wachten heel even op jullie vaders.’ zegt zij: die moeten hierbij zijn. Karel heeft het niet meer, hij trilt van angst.

Hij is nu nog banger dan in het kasteel.

Er wordt op de deur geklopt.

‘Oei, denkt Amanda: ‘daar komt papa.’

HOOFDSTUK 11 WIE SPIJBELT KRIJGT STRAF.

Amanda bijt op haar nagels en Karel staart met grote ogen naar het raam. Inmiddels zijn de beide vaders in het kamertje van de directeur, zij gaan zitten. De directeur begint: 'Karel spijbelt erg vaak, ik heb u er vaak op aangesproken, dit kan zo niet langer.'

'We zullen er iets tegen moeten doen,' zegt de leerplichtambtenaar: 'want naar school gaan is verplicht.' Karel's vader zegt: 'ik heb geen tijd om Karel naar school te brengen, ik moet vroeg naar mijn werk. Mijn vrouw moet ook om acht uur op haar werk zijn, hij moet alleen naar school.'

Amanda's vader zegt: 'mijn dochter spijbelt toch nooit? Dit is de eerste keer!'

'U hebt gelijk,' zegt de leerplichtambtenaar: 'maar omdat zij samen met Karel heeft gespijbeld moet u ook gewaarschuwd worden. Karel wist haar te overtuigen dat zij meekon, het mag niet weer gebeuren. Amanda moet alles inhalen wat zij die dag gemist heeft. Zij moet hier iedere dag na schooltijd haar werk afmaken. Ik hoop voor haar dat zij niet meer spijbelt, de school zal mij dan meteen bellen. Bent u op de hoogte dat wij u een boete kunnen geven?'

Zij kijkt naar de vader van Karel: 'dat geldt ook voor u. Voorlopig belt de school u elke dag of Karel er is. Hij moet na schooltijd hier in dit kamertje zijn lessen inhalen en strafwerk maken. We doen dit nu nog af met een waarschuwing. Tja, dit was het.'

De beide vaders zijn boos op hun kind.

Na schooltijd doen de twee kinderen in het directeurskamertje hun werk.

Amanda is na drie middagen door haar werk heen maar Karel moet ook nog veel strafwerk maken.

Op een ochtend staat meneer Zeevast in hun klas. 'Ik heb hier wat voor Karel en Amanda.' zegt hij.

Hij geeft hen beiden een mooie etui met alles erin.

'Ik wil even iets vragen Karel, spijbel jij nog of is dat verleden tijd? Anders neem ik deze etui weer mee naar huis.'

'Nee meneer Zeevast. Ik doe er mijn ouders verdriet mee omdat ik dan deze klas over moet doen. Dat niet alleen maar mijn vader moet dan een boete betalen, heel veel geld, dat wil ik niet. Ik dacht alleen aan mezelf en mijn eigen plezier. Maar bedankt voor de etui!' 'En jij Amanda?'

'Nee,' zegt zij en schudt wild met haar hoofd:

'ik doe het nooit weer, we waren erg dom want we hadden dood kunnen zijn. Dank u wel voor deze mooie etui.'

'Dan zie ik jullie nooit meer, het ga jullie goed, dag!'

Meneer Zeevast loopt de klas uit.

'Aardige man,' zucht meester Bjorn: 'die etuis hebben jullie echt niet verdiend.'

Goed kinderen, vandaag beginnen wij met rekenen.'

EINDE.